

Kritika - Merész álmok, sötét titkok

IRODALOM

Kicsit megkésve, de most sikerült rendesen végigolvasni a Delta Vision legutóbbi MAGUS kiadványát, a **Merész álmok, sötét titkok** címet viselő novelláskötetet. A kötet a XIV. Zászlóháború novellapályázatra beérkezett művekből áll. Érdekes témaválasztás, a téma eléggé idejét múlt, mondhatni agyonírt, számos könyv és novella, kalandmodul foglalkozott már vele. A „vissza az alapokhoz” érzésű témaválasztást valószínűleg a DV MAGUS vezéralakjának jelenkori MAGUS átiró tevékenysége is generálta, hiszen a pályázathoz külön segédanyagot adtak ki, néhány újítással és az eredeti Ynevhez képesti eltéréssel és ellentmondással, alacsony színvonalú térképpel, pedig a XIV. Zászlóháború időszaka nem tartozott eddig sem a MAGUS háttéranyagban szegény fejezetei közé. Ugyanakkor dolgozni nem akartak vele, és nem véletlen a majd később említett „konceptiótlanság”, hiszen a háttéranyag nagy része az eddigi kiadványokból összevagdossott, a Summarium, a Toron, valamint az Északi Szövetség kimásolt részei, egy-két minimális újdonsággal, de például a Zászlóháború lefolyását, eseményeit egészében továbbra sem, csak nyomokban ismerjük. Nyilván óvakodni (és az írókat óvni) kellett az olyan rajongói anyagoktól, amelyek mára közkinccsen forognak, és példának okáért a XIV. Zászlóháború eseményeit az eredeti elképzelések megtartásával, összehasonlító mátrixokkal,

„terepasztalon” lemodellezett időrenddel átgondolva találja - mindenféle pályázat nélkül, teljesen ingyen, igaz, tiszteletbeli szerkesztő nélkül. Fűjj. Nyilván kimaradtak azok a minőségi térképek is, amik megint csak közkezen forognak, az írók is bizonyíthatóan abból dolgoznak, de hát az Szürkecsuklyás (!), van helyette a Geofrámiából vett, alig valamit mutató térkép.

Nem tudom nem megemlíteni a könyv megjelenése kapcsán tartott író-olvasó találkozó eseményeit, ami bizonyos mértékig a novellás kötethez kapcsolódik. Személyesen ugyan nem vettem részt rajta, de első kézből hallott információk pontosan jók ahhoz, hogy felmérjem, milyen nyomot hagyott az ott megjelentekben. Az alacsony részvételi létszám nem róható fel a frissen megjelenő könyvnek, inkább egyfajta jelzés a kiadónak. Az azonban már érdekesebb, hogy a nem éppen rövid találkozó lényegi részében a tiszteletbeli szerkesztő (Gáspár András), jelentsen ez a pozíció bármennyi munkát is, és a kiadó vezetője gyakorlatilag sorra végigszidta a friss és éppen eladni és nyilván reklámozni szándékozott novelláskötet valamennyi írását. A résztvevők részletesen meghallgathatták, melyik miért hibás, rossz, és hogy miért és mennyire nem szabadna így bemutatni Ynevnek azt a részét, amivel éppen tették.

Furcsa hozzáállás, ha másért nem, hát azért, mert ezek a nyertes novellák, tehát a jók. Mindenesetre előrevetíti azt, amikor majd a kiadói fórumon - az eddigi könyvekkel szembeni hozzáállás tanulsága szerint - majd nem forrásértékűnek és egyéb negatív dolgoknak nyilvánítják majd őket az új MAGUS kánon jegyében.

Megtudhattuk azt is, hogy az „I. kötet” nem véletlenül szerepel a borítón, hiszen lesz még egy kötet. Ebbe az első, a jobbak kerültek... abba meg... hát, mindenki találja ki. Ez is kiváló reklám és kedvcsináló.

Lássuk azonban a könyvet. A külső megjelenés a Delta Vision MAGUS könyveitől megszokott, egyrészt jó minőségű, másrészt a MAGUS-t arcul köpő formát mutatja. A címlapon magyar alkotó, Kovács Péter munkája díszes, ami egyrészt szép, másrészt a témába illeszkedő, az orkok és toroniak (?) gyűrűjében küzdő, vörös lobogót tartó lovag képéről a könyv ismerete nélkül is a Zászlóháborút idézi fel egy MAGUS-t ismerő olvasó. Azt nem tudni, szándékosan-e, de a kép három novella témájához is közvetlenül kapcsolható, ami csak külön emeli a borító értékét. A címlapot továbbra is a „hamis MAGUS” logó díszíti, ami az eredeti Kalandorok krónikái helyett Kalandorok krónikája feliratot tartalmaz, pedig állítólag minden jog a helyén, minden per megnyerve, az állítólagos győztes mégsem mer visszatérni az igazi MAGUS-hoz... ami azért mindenképpen gondolatébresztő. A hátlapon egész jól sikerült, általános, ugyanakkor szemléletes bevezető szöveg, és még - novelláskötet révén - a Legendák és Enigmák címke is felkerült, igaz, csak kicsiben. Nem lett volna szebb, jobb, ha az eredeti formában, előre kerül ez, méltó folytatásaként a sorozatnak? Az olvasókat már itt tájékoztatják, hogy novelláskötetről van szó, és persze némi propaganda is bekerült, még mindig csak húsz éves a játék, még mindig évforduló van, bár igaz, a karácsony is kereskedelmileg novembertől februárig tart. Nem maradhat el egy kis hízelgés sem a MAGUS-t lassan tönkretévő-alkotónak, erős csúsztatásokkal, hiszen az Észak lángjai nem éppen első (világteremtő?) regény, és a kötet sem a klasszikus értékekre épül, lásd feljebb, azokat alaposan „felújítva” képviseli, feltételezem, muszájból.

A címválasztás érdekes. Szerintem a pályázat címe is megfelelő lett volna, hiszen megfelelően

kifejezné a témát, de ehelyett választottak egy elég hosszú (a második fele lehetett volna a következő kötet címe is) címet, ami ráadásul semmit nem fejez ki a témáról. Ezt a szerkesztő is érezte, mert már a címlapra hozzáfűzték magyarázatképpen, hogy a XIV. Zászlóháborúban játszódó történetekről lesz szó. Ugyanakkor különösen a sötét titkok illik a novellákhoz, melyek közül többen is előkerül ilyen, ami viszont tetszett benne.

A könyvet fellapozva találkozhatunk a már jól ismert előlapokkal, van ezen minden, a MAGUS ki tudja hányadik variációjú pentagrammája (még véletlenül sem az eredeti), aztán a sok-sok DV-s kiadvány, persze azok is, amiket Gáspár András sorra lehordott a fórumán, amik nem forrásértékűek, amiket meg sem szabadott volna írni, persze azért megvenni lehet őket.

A kötet egy érdekes idézettel kezdődik. Gondolom, valahogy muszáj volt beleeröltetni valamit Gáspár Andrástól, - bár a szerzők állítólag öelötte tisztelegnek, akkor ő most maga előtt? - nehogy kimaradjon, meg hát valahogy indokolni kell a tiszteletbeli szerkesztőséget. Bár ezt a részt még a tartalomjegyzék sem jegyzi, holott az előszót már igen, akár egy novellát. Az Igrain Reval-tól származó Geofrámia részlet állítólag az Észak Lángjaiból származik, azt már elfelejtették odaírni, hogy így nem találjuk meg abban, ez egy erősen átdolgozott, kiegészített változat, át kellett szerkeszteni, akárcsak Ynevet az utóbbi időben. Én mást tanultam az idézetekről.

Ezután kellett még egy előszó; Heidel Dann egy titkoson belüli még titkosabb valaki képében beszél a semmiről. Valóban semmiről? Nos, ha a sorok között olvasunk, akkor kikerekedni látszik a MAGUS hagyományait lábball tipró hadüzenet, amely egyben a kötetet életre hívó pályázat eredetivel eltérő anyagait is védi - úgy érezték, szükség van rá? Legalább kiderült még egy részlet az Inkvizítorok Szövetségéről. Aztán végre a könyv érdemi része következik.

A kötet tíz novellát sorakoztat fel, szép méretűvé hizlalva a kiadványt, ami majdnem eléri a négyszáz oldalt, nem éppen a vékony MAGUS könyvek közé tartozva. Ha ehhez hozzávesszük, hogy a bejelentések szerint készül egy másik kötet is, elég szép mennyiségű pályamunka érkezett, ami mindenképpen jó dolog. Az is pozitív számomra, hogy végre egy igazi „pályázatos”, meg új író, meg tehetségkutató jellegű novelláskötet - a korábbi ilyenekben bérelt helye volt a régi íróknak, még akkor is, ha nem éppen a témába illő volt a novellájuk - gondoljunk csak a Sötét Erion kötetre. Persze, rosszmájúan megjegyezhetném azt is, hogy ha már a MAGUS kiskirálya majdnem mindenkit elüldözött maga mellől, valahogy muszáj munkásokat toborozni, akiknek ráadásul szavuk sincs, és csak azt csinálhatják, amit ő mond - hiszen a fórum óta tudjuk, ez a jónak tartott és eredményes közös munka kulcsa.

A novellákról előzetesen elmondható, hogy valóban nyerteseknek tűnnek, elég erős színvonalat képviselnek. Rendszerint nem teljesen alkotnak, noha a tematika szerint a XIV. zászlóháború idejében játszódnak, ez nem derül ki mindegyikről szükségszerűen, a története beilleszthető lenne máshová is. Akár más pályázatba is... lásd még később. Persze, nem kötelező elvárás egy novellás kötettől, hogy olyan erős koncepciója és a novellák közötti összetartás legyen, mint például a manifesztációs kötetekben, nyilván a pályázat szabadsága is indokolta ezt. Ennek nyilván az is oka, hogy a szerzők nem írhattak semmi újat, csak „semmitmondó” történeteket, a pályázatban külön szerepelt, hogy nem kíváncsiak koncepciókra. A novellák azonban egymáshoz képest sincsenek rendszerben - legalább egy történeti sorrendet tarthattak volna - persze nehéz azt, ha van olyan, aminek nem csak a címéből, alá írt időrendi megjegyzéséből, de még a történetből sem feltétlenül derül ki, pontosan mikor is játszódik. Az is igaz, hogy legalább nincs úgy találomra és

összevissza odadobálva hozzájuk valami dátum, mint egyes korábbi kötetekben.

Szeretem a novellásköteteket, nagy előnyük, hogy egy-egy témát több írótól, több nézőpontból és témán keresztül mutatnak be. Egy novella jó esetben sokkal intenzívebb, ha esetleg unná az ember, hamar véget ér, és műfajából fakadóan erősebben hat a csattanója, tanulsága, mondanivalója is.

Kicsit szerencsétlen dolognak tartom, hogy a szerkesztőnek sikerült egy olyan betűtípust kiválasztania, ahol egyes szerzők nevei „Nemecsekesen” kis betűvel kezdődnek.

Az első novella - ha nem a tartalomjegyzéket vesszük alapul, ami az előszót jelöli meg így - **Weisz Attila Róbert** tollából az **Áldozat** léssen címet viseli. A rövid, és egészen jó hangulatú írásban dwoon lovagok védenek egy várat, és menekíti ki egy hőssé váló lovag a rend angyalkardját. A téma Zászlóháborús, a szerző nem félt dwoonosra írni, dwoon megszólítások, tisztségek, értékek, valós dwoon tartományok és lovagrend, valós nagymester, valós ereklye, ott és akkor, ahol kell, látszik, hogy utánanézett a témának. Azt éreztem, hogy végre, a Summariumból, PPL-ből is ismert Yneven járunk, nem valami házi tákolmányban. Noha semmi nem utal rá (köszönet, forrás-ötletmegjelölés), de a cím is, a téma is erősen emlékeztet egy Local Heroes modulra, egy Cantina versenymodul lényegi eleme pedig pontosan megjelenik benne, de tételezzük fel, hogy teljesen önálló ötletéről van szó. Az egyetlen - apró - hibaként azt róhatnánk fel az írónak, hogy a teljesen különböző kultúrájú és nyilvánvalóan más hadszervezetű ilanori és dwoon seregből is azonos rendfokozatokat (rangokat) használ. Az viszont előny, hogy legalább nem huszadik századi kifejezéseket használ, ami sajnos még egészen magas szinten is előfordul a MAGUS alkotók táborában. A történés időpontja nincs jelölve. Ugyanakkor a szerző, a dwoon témát láthatóan ismerve, mer előrelépni, (lehet, hogy ezt a koncepciót nem vették észre a szerkesztésnél...) és megismerhetjük belőle a Sasok nagymesterének halálát, ami eddig nem szerepelt a MAGUS-ban - lehetne kötekedni a dwoon-leírások (ahol még él) és a novella jelene között, de nem érdemes, nehéz is, valamint az írás megérdemli ezt a rangot.

A második novella **Kiss Gyulától** a **Szótlanság súlya**. Érdekes, tetszetős novella, jó volt olvasni. Külön érdekesség, hogy a novella fejezeteit egy-egy dokumentum, jelentés, parancs sorai vezetik be. A novella erv főhőse, aki egészen különös ok miatt és céllal állt katonának, végül a sereg igazi részévé válik, megélve a Zászlóháború harcterének káoszát. Jó ötletekkel teli novella, - talán túl hamar lövi le a poént, de ez mégiscsak legyen már az író döntése - átérezhető problémákkal, a rövidség ellenére jó szereplőkkel. A szerző szerintem jól ráérezett és ábrázolta az erv gondolkodást, a becsületet, és nekem a bemutatott katonák is tetszettek. Még kötekedni is elfelejtettem - vagy csak nem volt rá ok.

A harmadik írás **Jace Brennan** - pedig biztosan van magyar neve is, régen volt már erre felé az angol álnév kényszer - **Gyertyaoltás** című novellája. Ez már méretesebb, és ugyanúgy élvezetes mű. A toroni város szereplőin keresztül bemutatott „másik oldal” szemével is láthatjuk a háborút, ahol más lesz az ellenség, és mások lesznek a jók és a rosszak. Noha a Zászlóháború eseményeihez nem sok köze van, időrendbe is belekavar, „noha nincs” neki konkrét ideje, azért mégis a megkívánt időszakban játszódik. Újabb „értékelés” a Toron szabálykönyvhöz, megint sikerült olyan témát találni, amelyikhez az nem sokat segít a méretéhez képest semmitmondó ötszáz oldalával, a novellában szép és sajátos, odavaló elemekkel sikerült bővíteni Toron világát. Az író óvatosan és érzékkel nyúlt a témához, egy-két kaszt, varázstárgy, szertartás, ötlet és máris egy újdonságokban bővelkedő történetet kapunk. A középhétegyenletes intrikáinak, az egyszerűbbek gondolkodásának bemutatásával - amellet, hogy jelentősen, noha üdvözölten jó irányba, eltér a könyv hátulján sokat hangoztatott eredeti Észak lángjai értékeitől, inkább „Bíborgyöngyök-ös” - az eddig megszokottaktól eltérő nézőpontú, és valóban élő, élvezhető Toronról olvashatunk. Igaz, hogy Gáspár András szerint soha ilyenek nem szabadna ábrázolni Toront Yneven, - persze valahogy mégiscsak bekerült a kötetbe, nem? - azért mi nyugodtan örüljünk neki, hogy ilyen is van. Arról már nem a szerző tehet, hogy ezzel a novellával majdnem annyi hangulatot, eljátszható ötletet adott Toronhoz, mint annak saját, szabálykönyv méretűvé duzzasztott kiegészítője. Azért használ is belőle, az

ott említett védvonal például - helyesen - megjelenik benne, de azért annyi még belefért volna a novellába - ha már a teljes Zászlóháborús könyvből kimaradt a toroni védvonal elnevezése, hogy a Rúnából ismert Északi Pengefalat is felvonultatja - ha már toroni oldalon játszik. Mentségére legyen mondván, ezzel a pályázati segédanyag készítői sem voltak tisztában - a jelek szerint. Ha már a Toron könyv, van, amit nem vett belőle komolyan az író, hiszen a felsorolt nagy Házakat nem használta, újat alkotott magának - jó névvel, egyébként - ami persze ugyanúgy több ezer éves... Upsz. Az a hiba is csak kicsit számít, amikor a Tharr-pap elővezeti a mérgező azonosító képességét és annak komponenseit, ami nagyon misztikusan hangzik, ám köze nincs Ynevhez - jó, jó, a novellákban-regényekben nem kell szó szerint leírni a törvénykönyvek varázslatait, de én azért még visszasírom a Renegátot, amiben mindig felismertem, mit használnak, noha szó szerint sosem volt leírva. De tudtam, hogy ezt el lehet játszani is. Amitől viszont felvontam a szemöldököm, - ha már a Renegátnál tartunk - a „kráni” íjászok Toronban tétele. Hogy ezt ki találta ki, nem tudom, hogy ki nem vette ezt észre a szerkesztés során, azt már lehet sejteni... de hogy végül is itt van, az sokat levon a novella színéből. Épp elég a már létező - fantáziaszegény - shadoni-kráni azonosságok, pyarroni-kráni azonosságok, persze Toronnal is van átfedés... de legalább EZT ne. Legalább egy kicsit írjuk át. De nem, szó szerint bele.

A negyedik novella **Körtvélyes Ákos** írása, **Napmadár, ha szárnyra kap** címmel. Nekem több szempontból is kettő volt ez az írás, de azért a mérleg inkább a jó és élvezhető felére billen el. Ennek a novellának sincs túl sok köze a XIV. Zászlóháborúhoz, bár valahogy azért egy régmúlt eseménnyel hozzákapsolják, a fő esemény mégis jóval a háború után, a MAGUS jelenén is túlmutatva játszódik - noha abból semmit nem mutat, pedig már sok utalás van rá - mondjuk a témája nem is az, tehát ez rendben van. A novella koncepciója persze indokolja ezt, a megelőző zászlóháború túl messze van időben, hogy esetleg arra utalva történhessen a fő szál a XIV.

jelenében, de ha a főszálnak ki lehetett választani egy „jellegtelen” évszámot, akkor annyi erővel a levezeklendő bűn is történhetett volna korábban, és akkor a hősök a novelláskötet megkívánt idejében szerepelhetnének, így kicsit kilóg. Főleg úgy, hogy a történetnek sincs semmi köze a Zászlóháborúhoz, mert bár tetszetős, mégis inkább egy Dwoonos novelláskötetbe illett volna.

A történet koncepciója is érdekes, bár csöppet sem sajátos, az öregek, akik összeállnak még egy utolsó akcióra, és kenterbe verik a fiatalokat is, jól mutatott az untig folytatott hollywoodi filmben, de érzésem szerint jobb lett volna ezt meghagyni a Red-nek. Én mellesleg egy, a játékosokon korábban végigvonuló divathullám okán már a játékban is kezdtem megenni. Ugyanakkor az író szerintem sikeresen, átérezhetően ábrázolja ezt a témát, élvezetes stílussal. Még mindig jó olvasni a novellás kötetet, pedig már nem az elejénél tartunk! Zseniális dwoon ábrázolás, eszmények, gondolatok, hiedelmek, a kultúra több eleme, vegyítve érdekes és élően sajátos karakterekkel. Nehéz megfelelően dicsérni úgy, hogy ne lőjem le az érdekességeket azok előtt, akik esetleg még csak fogják olvasni. Tetszett, na. Ugyanakkor, bár ez nem hiba, a szerző kellően független maradt a dwoon leírásoktól, sikerült megalkotnia két lovagrendet is, a régiekről pedig szó sem esik. Ugyanakkor Ranil küldöttét sikerült a megfelelő forrásból venni. Ez a novella is nagyon tetszett.

Ötödikként következik a **Toron jussa, Csóka Bálint**tól, legalább is az eredeti ötlet tőle származott. A rövidke írás témájában erős, az egyik Vörös Hadúr halála mindenképpen sarokkő és ábrázolni való esemény a Zászlóháborúban. Az időrend itt már nagyon felborul (igaz, nem is volt), hiszen ez még szinte a háború előtti esemény - még a kötet hátlapján is így hivatkoznak rá. A rövidke novella szinte csöpög a Gáspáriság új, nem éppen előnyös jegyeitől. Ha nem hangzott volna el az író-

olvasó találkozáson Andrástól, hogy „- bocs, te még nem tudod, de ezt a novellát teljesen átírtam, csak neked nem tudtam szólni időben...”, akkor is éreznék rajta, mondjuk legalább az inkorrekttség rejtve maradt volna, amire szerencsétlen, kész tények elé állított szerző - nyilván örült, hogy bekerült - csak pislogni tudott. Értéket és használhatóságot nem adó, csak bonyolító másodkifejezések olyanra, amire már van, Everinek meg íverin, meg a jellemző soha nem létező helyekhez köthető útbaigazítások (te bajod, ha nem ismered) és a túlbujánczó, magyarázat nélküli szükségtelen idegen szavak, mint egy középszerű professzor, mind árulkodók. A rémálomból szerencsére hamar ébredünk, mert ez a kötet legrövidebb novellája. Így is kár érte.

A hatodik a sorban **Boruzs Gergely Gábor**-tól a **Farkasok vére**. Az „Ifines” könyvek zseniálisan író szerzője most egy rövidebb novellával szerepel, már ennek is örültem, azok után hogy a várva várt folytatás késett, a pletykák pedig nem sok jót ígértek... Egy másik erős novella a kötetben, Birak Gal Gashad oldalváltása szintén egy meghatározó történelmi esemény Ynev szóban forgó időszakában. Időben száguldunk, bár ezt csak az tudja, aki ismeri az eseményt, mert odaírva nincsen, és egyébként, a novella olyan érzést kelt, mintha egy korábbi, még Tuanos pályázatra készült volna... De ettől még jó. Sikerült egy érdekes csavart tenni a történetbe, egy újabb sötét titkot teremteni, ráadásul elmésen megvalósított műveletet tár a szemünk elé a novella írója. Nem az első, aki egészen nagynevű karakterek szerepeltetésére is vállalkozik.

A hetedik novella **Mászáros Márton** tolmácsolásában a **Senkik serege** című írás. Ez is a kötet hosszabb novellái között kap helyet, és illik is közéjük, olvasható, érdekes, egyedi ötletű írás. Egy másik hadszíntér, egy alig érintett ország tevékenységének bemutatásáról szól. Nagyon tetszett, hogy megjelenik benne az északiak titkos szervezkedése, a háttérmunka, nem csak a front harcai, eseményei, de a háterszág gyengítése is. Újabb érdekes ötlet, újabb sötét titkok, élvezhető formában. Külön köszönet a végére biggyesztett, megint csak ynevi dokumentumért. Ez a semmiség is tud dobni a történeten.

Majdnem a végére maradt **Mira Sandoval** (még ő is az álneves nagyon között szocializálódott) novellája, a nyolcadik a sorban, **A színeváltó**. Bár időben szintén korai (nézd már, valakinek eszébe jutott a MAGUS időpont jelölése!), érthető, miért került ide, majdnem a végére, egyfajta csúcspontjaként a kötetnek. Nekem nagyon tetszett, eddig csak kicsiket vontam fel a szemöldököm az író érdekes megközelítésű novelláit olvasva, és bár eddig is hagyott bennem maradandó emlékeket, ez a mostani írása nagyon betalált. Írhatnám, hogy ennek sincs köze a Zászlóháborúhoz, csak nagyon erőltetve, de a történet kárpótol mindenért. Az olvasmányos, érdekes, novellás történetet élvezhető formában írta meg, le se igen tettem. A történet Alidarba kalauzol minket, ahol eddig csak nem sokat mondó, vagy kifejezetten felejteni való történeteket olvashattunk, de ez a mostani nem csak, hogy úgy ott játszódik, de a szükséges mértékben Ynev világához is hozzátesz a híres várossal kapcsolatban. Külön dicséretet érdemel, hogy bár nyilván saját ötletet, de mégis az eddigi homályos, a Kyr históriák óta körvonalazódó koncepció megtartásával. Merész is, egy Bestiáriumos lényt használ, a megfelelő ötletekkel, szokatlan oldalon. A mű - talán női zsenialitás - tele van érzelmekkel, át is adja, fordulatos, beleszipked egy már ismert szereplőbe is, és amikor már azt hiszi az Ynevet ismerő, „játék fölött játszó” olvasó, hogy na ne már, ezt azért mégsem kéne, akkor visszahúzza a kezét, és novellás fordulattal fejezi be a könyvet. Az elbeszélő nézőpont mellett rövid betétekben a főhős nézőpontjából is láthatjuk a dolgokat, ez is tetszett. Nekem nagy élmény volt. Külön köszönet Alidarért.

A kilencedik novella **Rónay Péter** munkája, **Hősök, akikről hallgatni kell** címmel. Sajnálom, hogy ilyen erős kontrasztként pont a legjobb novella mögé került, de a kötet legaljaként bárhol furcsán festett volna. Számomra furcsán hatott ebben a kötetben, nem is értem, hogyan kerülhetett be, ha egyszer olyan sok pályázó volt. Noha a stílusa közepes, azért még az olvasható szint alá nem süllyed, számomra valahogy nehezen rágható volt a novella. A történetét sem sikerült teljesen felfognom, ha tetszett volna egy kicsit is, elolvasnám újra, de inkább nem. Nem állítom, hogy történet adaptációról van szó, de mégis ilyen mai filmek szupermérgei, meg kísérletei jutottak eszembe, nem Ynev. Pláne nem a dwoonok. Pláne nem a hősök.

Mondanám, hogy pozitívum, hogy az író alkalmazott időpontjelölést a novella fejezeteinél, csak nem ismeri Ynev időszámítását és naptárait, vagy egyéb érthetetlen ok miatt kombinálta egymással a Pyarroni éveket és a toroni naptár hónapjait... Ráadásul sikerült egy új hónapnevet is alkotnia - talán a Varjak havát nézte/olvasta félre Vadaknak? - pont annál a hónapnál, amit a Toron is átírni gondolt.

Sajnos, ez a novella halmozta fel a legtöbb ynevi hibát is, külön szerencsétlensége az írónak, hogy a kötet kettő színvonalas dwoon-os novellát is tartalmaz. Ők utána tudtak nézni annak, miről írnak...

Külön illúziórombolónak, szánalmasan fantáziátlanoknak tartom azt a földi áthallást, amikor a Dwoon lovagnak az író egy közismert Batsányi idézet alig módosított változatával akar rangot szerezni - hát, az én szememben nagyon nem sikerült. Hogy engedhetnek ilyet?

Az írónak láthatóan fogalma sincsen a dwoonokról. Naptermet kitalálni azt tud, de az elkerülte a figyelmét, hogy királyuk pont nincsen, honnan kerülne akkor herceg? Főleg, hogy a lovagrendek irányítják az országot. Az is összezavaró, amikor a nemesek a pórok szavaival beszélnek a többi nemesen születetről, és hasonlóan bántó amikor - gyakori fantasy hibaként - jelenkori rendfokozatokat adnak a katonáknak - itt például egy őrmestert láthatunk. (nem, nem untig ismételt ám jó megoldás lenne a régiesebb hangzású strázsamester - ha már csak eddig terjed a fantázia.) Az is látszik, hogy a harcról sem nagyon volt képe az írónak, például kifejezetten mosolyogtató a pajzs és a pallos (ami a MAGUS-ban kétkézes fegyver) kombinációja. Ha ezek mellé még ehető történet lenne, akkor is sokat elvinnének belőle, így azonban a egyértelműen a kötet leggyengébb novellájává teszik.

Az utolsó novella a **Szabad akarát** címet viseli, írója **Horváth Tamás** - ő is kis betűvel jön ki. A rövidke novella egy szintén erős koncepciójú írás, a gro-ugoni Kard testvérek bukásával és a Fekete lobogóval foglalkozik, igen ügyesen. Időrendet nyilván nem kell keresni, nem is jelezte a történések idejét. Nem

fél új apróságokat hozzá tenni Gro-Ugonhoz, sőt, ha azt nézzük, hogy a Zászlóháborúhoz igen kevés közvetlen köze van a novellának, ismét csak az a gyanúm támad, hogy a Tuanos Gro-Ugonos pályázatról lecsúszó novelláról van szó, ha újabb próbálkozás, ha nem (nem tilos...) akkor is megérte, hogy bekerült. A nem túl hosszú novella olvasható, érdekes, külön tetszik a hívás ábrázolása, és annak a leírása, hogy ez miként hat a hordozóra. A csattanó is remek, nekem tetszett ez a novella, jó befejezés volt. Kellett is valami jó a végére.

A kötet végén egy átlagos méretű szöveget találunk, én külön szoktam ezeknek örülni, most is így volt. A szövegeten látszik, hogy komolyan foglalkoztak vele, végre nem csak üres „odamásolom” elven készült, hanem valóban a novellás kötetet támogatja. A szavak nagy része új - az már az írókat dicséri, hogy volt mit beletenni - vagy olyan „alap” szócikk, aminek itt a helye a történetek jó megértéséhez, hiszen azok szerepelnek is a művekben. A szöveget minden eddigi forrásból merít, a régi szócikkek ugyanúgy megtalálhatók benne, mint a Szürkecsuklyások vívmányai, de a saját szövegetem némelyik szócikkére is örömmel ismertem rá, kevésbé örömmel a régi szócikkeket lecserélő, a hajók esetében inkább a feledni való karácsonyi kiadvány hajók cikkének leírásaira. Biztos volt, akinek muszáj volt...

Látható azért némi beleszerkesztgetés a szócikkekbe több helyen, aminek néha semmi értelme, mint például az Antyss sík helyett létsík lett, pedig ezzel vitázni is lehetne, de hogy Alidar miért lett Északnyugat-Ynevről miért került Északkelet-Ynevre, amikor a kontinens középvonalához képest jelentősen nyugatra helyezkedik el... még akkor is, ha a pályázati háttéranyag furcsa formákat felvonultató térképén jelentősen keletre mozdították is. Nem akarom megint a Toron haszontalanságát emlegetni, de furcsa, hogy egy ilyen pici kötet ami

felületesen érinti csak a birodalmat, ennyi újdonságot hoz, a birodalom átfogó könyve mellett. Azt viszont szívesen fogadtam, hogy a Toron ki tudja mi okból elkövetett hibáját, amivel a külhoniakat az eredeti leírásokkal ellentétben nem az obsorok közé sorolta, a kötet szöszedete végre helyre tette, s noha a Toronnal ellentmondásban, de visszasorolta őket oda, ahová valók. Gáspár Andrásnak is simán ellene írtak az írók, és a sokat szidalmazott „értsük meg, nincs” toroni hajóosztályok, pont az, nem csak a történetbe, de a szöszedetebe is bekerült. Pedig ő maga is szerkesztette a szócikkeket, más nem tudott volna annyi értelmezhetetlen zagyvaságot összeírni, mint amit a szívérványgyémánt vagy a vöröslunír tartalmaz - természetesen az eddig bárhol is megjelent információkra nem csak fittyet hányva, de direkt ellene is írva. (már kezdtem hiányolni a jelenséget a kötetből...) Ugyanígy furcsa volt, amikor a Zauder leírásából említés szintjén is kimaradt az eredetüket tisztázó Lobogók hajnala, Anyrok alkonya könyvpáros vívmánya... Megy ám az aknamunka. Arra bezzeg nem volt érkezése senkinek, hogy kiszúrja a kráni saggitort, mint toroni íjászt... vagy Emmát (a szomszéd házból), amin azóta is mosolygok... tényleg nem akadt más kifejezés erre? Azt sem tudom, hogy a Vanomagitor leírása miért lett éppen ellentétes a korábbi leírásokkal. Nem tudni, ki készítette a szócikkeket - már amiket nem vettek át - de vagy a készítő, vagy az író érdekeset hibázott, amikor a párosköveket, amiket zsebben tartottak, többedmagukkal fogták tenyérbe, arasznyi nagyságúnak írja le. Ezekről eltekintve azonban egy egészen jó szöszedetet sikerült a kötet végére tenni.

Illetve, még nem a végére, ugyanis még Raon szerkesztői utószavát olvashatjuk a végén - úgy látszik, rendesen skizofrén, ahogy mindegyik megnyilvánulását más névvel teszi. A pályázatról szóló néhány szó után persze reklámozni kellett kicsit a Lunirt, akik olyannyira közösen dolgoztak most is, hogy semmit nem tettek hozzá a kiadványhoz (nem baj az, csak akkor minek?), még az új pentagrammájuk sem kapott helyet a könyvben... legalább belül. Aztán egy kis mentegetőzés, hogy nem szoktak ígérni.. igaz, pár sorral feljebb erősítette meg a kapcsolatot a Lunirral, aki mióta is ígérgeti a semmit? De a kedvencem az, hogy Ynev világot megújítják - minek is? Már

létezik... kövesd, ha tudod! - és emiatt lesz pályázati lehetőség. Hogyne, ahol annyira megújítanak, hogy külön ki is van emelve, hogy semmi „érdemlegeset” nem szabad írni (értsd: koncepciót), csak történeteket. Azt hiszem, ilyen fejezeten belüli ellentmondások nélkül jobb lett volna a kötet. Vagy ha a szerkesztő arra figyel, amire kellett volna. Persze azért, azt is el kell mondanom, hogy bizonyára neki is van érdeme abban, hogy a novellák zöme ennyire jól sikerült.

Összefoglalva úgy érzem, hogy egy igen erős, színvonalas és jó novellás kötetet sikerült kihozni ebből a „Zászlóháborúsdiból” - és még nem is végeztünk! A Merész álmok, sötét titkok véleményem szerint egy nagyon jól sikerült novellás kötet, megadnám rá az ötöst. Kritikus szemléletem mellett is - hol, ha nem itt? - csak javasolni tudom mindazoknak, akik szívesen kalandoznak még a MAGUS világán. Azt látom, hogy a MAGUS-t elhagyó (kényszerből?) nagy nevek helyett kezdenek

újak kibontakozni, és ha hagyják őket alkotni, tudnak is. Nem csak üres történeteket (ami lehet jó úgy is), mert azért ez a kötet is több téglát ad hozzá Ynev nagy-nagy térkapujához, amin keresztül kedvenc világunkba juthatunk. Az ifjú írókkal tehát nincs gond. Akkor ki hátráltatja a MAGUS-t? Én mondjam ki?

2014.08.29.

Szerző: Magyar Gergely

Forrás: Kalandozok.hu

Hozzászólás, vélemény, észrevétel:
magyargergely@kalandozok.hu